

A Pécsi Ítéltábla a dr. Horváth Zsolt ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Magyar Anikó ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt indított perében a Törvényszék 2015. március 30. napján kelt 41. sorszámú ítélete ellen az alperes részéről 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes megsértette felperes jó hírnevét a www.....hu internetes honlapon 2013. július 2. napján megjelent „Kirívóan súlyos törvénytörő eljárás VII.” című írás alábbi valótlan kijelentéseivel:

L.L. annak idején még a tisztségviselőjeként sikkasztott, cselekménye saját személyes státuszát, közmegbízását tekintve, továbbá eredeti céljaihoz képest a sikkasztással, mint eszközcselekménnyel a cél elérése és ezáltal a szervezetnek beláthatatlan mértékű kár okozásának szándéka, a tagság személyes adatainak a védett helyszínről történő megszerzése, a küldöttek egy részének félrevezetésével mind minősítő körülmények voltak. A Megyei Bíróság megállapította L.L. bűnösségét azzal, hogy a sikkasztás bűntettét elkövette.

L.L. 2012. február 24-én egy bírósági tárgyaláson azt közölte, hogy a Nyomozó Ügyészséggel szoros együttműködésben vannak, de többet nem mondhat, mert az titkot képez.

Az alperes megsértette a felperes jó hírnevét azzal, hogy azt a való tény, miszerint a felperes ellen indított büntetőeljárást megszüntető ítélet jogerőre emelkedése után nyolcadik napon, 2011. június 3. napján a főtitkárát őrizetbe vették, illetve a Nyomozó Ügyészség a főtitkárától származó, meghatározott személyekkel az eljárási jogszabályok által lehetővé tett megállapodásra vonatkozó kérdésre a főtitkár jogosultságának hiányában választ nem adott, abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felperessel szemben indított büntetőeljárás megszüntetésének indoka az volt, hogy felperes vádalkut kötött.

Az alperes a jogsértő helyzet megszüntetésére az elsőfokú ítélet rendelkező részében idézett kijelentések törlésével, az elsőfokú ítéletben meghatározott módon

és határidőben köteles eleget tenni, míg a jogerős ítélet rendelkező részének a jogsértés megállapítására vonatkozó részét tizenöt napon belül saját költségére köteles közzétenni a www.....hu internetes honlapon legalább húsz hónapi hozzáféréssel.

Mellőzi annak megállapítását, hogy a felek ez elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik, és a felperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint elsőfokú eljárásban felmerült költséget.

Mellőzi az alperesnek le nem rótt kereseti eljárási illetékben való marasztalását, és a felperes által az államnak fizetendő le nem rótt kereseti eljárási illeték összegét 96.000 (kilencvenhatezer) forintra felemeli.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes - aki 2008 évtől tagja az alperesi szakszervezetnek - 2009 év elejétől országos ügyvivőként teljes munkaidejében szakszervezeti munkát végzett, egyben az alperes B. megyei alapszervezetének titkárhelyettese volt. Az alperesi szakszervezet 2009. november 18. napján tartott küldöttértekezletén napirend előtti felszólalásában a szakszervezet vezető fórumait bírálta, majd a küldöttértekezletet követő napon bejelentette a szakszervezetnél munkavégzésének megszüntetését, és korábbi rendőrségi szolgálati helyén jelentkezett. Az alperes a 2009. december 3. napján kelt 88. számú vezetőségi testületi határozatában a felperest tisztségviselőhöz és taghoz méltatlan magatartása miatt a szakszervezetből kizárta. A felperes fellebbezését a szakszervezet elnöke a 2010. február 7. napján kelt elnöki határozatával elutasította.

Az alperes internetes honlapján, a www.....hu honlapon 2013. július 2. napján „Kívívóan súlyos törvénysértő eljárás VII.” címmel írás jelent meg, amellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította a felperes jó hírnevének megsértését az alábbi kijelentések miatt:

„L.L annak idején még a tisztségviselőjeként sikkasztott, cselekménye saját személyes státuszát, közmegbízását tekintve, továbbá eredeti céljaihoz képest a sikkasztással, mint eszközcselekménnyel a cél elérése és ezáltal a szervezetnek beláthatatlan mértékű károkozásának szándéka, a tagság személyes adatainak a védett helyszínről történő megszerzése, a küldöttek egy részének félrevezetésével mind minősítő körülmények voltak. A Megyei Bíróság megállapította L.L. kondorosi kmb-s-ból méltatlanság miatt kizárt bűnösségét azzal, hogy a sikkasztás

büntetését elkövette, de az ítélet alapján L.L. ellen az eljárást meg is szüntette" (I. pont).

„L.L. jogerős ítélet dátumának azért van jelentősége, mert a jogerős ítélet után 8. napra, 2011. június 3. napán a főtitkárát őrizetbe veszik. A nyomozóhatóság sajtónyilatkozatai szerint konkrét számadatokkal alátámasztott feljelentés alapján. Miért is változtatta meg a Megyei Főügyészség a bűnösség megállapítása és az intézkedés kérése után fellebbezését. Aki bűnügyi területen dolgozott és példának okáért hallott már a vádalku intézményéről is, annak több sejtése is lehet" (II. pont).

„L.L. 2012. február 24-én egy bírósági tárgyaláson azt közölte, hogy a Nyomozó Ügyészséggel szoros együttműködésben vannak, de többet nem mondhat, mert az titkot képez. A főtitkár ezt követően írásban rákérdezett az ügyészségtől, hogy L.L.-lel milyen vádalkut kötöttek, melyre azt a választ adták, hogy ahhoz a főtitkárnak köze nincsen" (III. pont).

Kötelezte az alperest a közlés jogsértő tartalmának tizenöt nap alatti megszüntetésére annak az internetes honlapról saját költségére való törlésével, továbbá kötelezte arra, hogy ugyanezen a honlapon saját költségére tegye közzé az ítélet rendelkező részének az írás jogsértő szövegrészének megállapításáról szóló rendelkezését legalább 20 hónapi hozzáféréssel. Marasztalta az alperest 400.000 forint nem vagyoni kártérítésben, és rendelkezett az elsőfokú eljárás költségeinek viseléséről.

Határozatának indokolása szerint az I. pontban foglalt kijelentések a felperes személyiségi jogait sértik, mert való tény hamis színben tüntetnek fel. A vád tárgyává tett cselekmény lényege, hogy a felperes az alperes tulajdonát képező és rábízott gépkocsit átadta egy ugyancsak szakszervezeti tag harmadik személy részére, hogy azzal az alperes sz.-i központjában elszámoljon. A felperes a 2009. november 18. napján megtartott küldöttgyűlésen megbízatásáról lemondott, azonban az értekezlet elhúzódása miatt már nem tudott B.-ről Sz.-ra utazni. A gépkocsit ezért visszavitték a felperes lakóhelyére, K.-ra, aki azt 2009. november 20. napján az alperes birtokába bocsátotta. A Városi Bíróság 14.B./18. számú ítéletével a felperest a sikkasztás büntette miatt emelt vád alól felmentette. A Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2.Bf./6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a felperes ellen sikkasztás büntette miatt indított büntetőeljárást megszüntette. A jogerős ítélet szerint a felperes cselekményét abban a téves feltevésben hajtotta végre, hogy az a társadalomra nem veszélyes, mely feltételezésre alapos oka volt. A jogerős ítélet ugyan a felperes cselekményét bűncselekménynek minősítette, de arra a téves feltevésre tekintettel, hogy az a társadalomra nem veszélyes, a felperes bűnösséget nem állapította meg. Az alperesi közlés viszont valótlannal a felperes bűnösségének megállapításáról, és beláthatatlan mértékű kár okozásának szándékáról tesz említést, annak ellenére, hogy a jogerős ítélet a felperes magatartásának ilyen leírását nem tartalmazza. A II. pontban foglalt kijelentés az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a valóságot ugyancsak hamis színben tünteti fel, azt sugallva, hogy a felperessel szemben indított eljárás megszüntetésére azért került sor, mert a büntetőhatóságokkal saját javára, előny szerzése céljából együttműködött az alperes főtitkára elleni eljárás eredményessége érdekében. A III. pontban foglalt közléstartalom szintén arra utal,

hogy a felperes vádalkut kötött, amely tényalapjában nem bizonyított közléssel a cikk a felperesről negatív erkölcsi ítélet formálására ad alapot. Bizonyítottnak találta az elsőfokú bíróság azt is, hogy a jó hírnevet sértő kijelentések a felperes számára hátrányt okoztak, a közlés hatására többen elfordultak tőle, baráti kapcsolatai szakadtak meg, a szakszervezetben végzett munkáját megkérdőjelezték, és mindez családi életére is rányomta a bélyegét. A jogsértő helyzet megszüntetésére és elégtételadásra kötelezés mellett ezért az alperest 400.000 forint nem vagyoni kártérítésben is marasztalta.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, és a kereset teljes elutasítása érdekében az alperes fellebbezett. A fellebbezésben foglaltak szerint az elsőfokú bíróságnak az I. pontban foglalt kijelentéssel kapcsolatos megállapítása iratellenes, ugyanis az írás szövege tartalmában megegyezik a büntetőbíróság határozatában foglaltakkal, valótlan tényállítást nem tartalmaz, megtévesztésre nem ad okot, bűnösség megállapításáról nem tesz említést. Téves következtetést vont le az elsőfokú bíróság azért is, mert a felperest a közleményben éppen személyiségi jogai védelme érdekében csupán nevének kezdőbetűjével jelölték, így ebből bárki számára nem lehetett nyilvánvaló a felperes személye. Az írásban a károkozással összefüggésben használt „beláthatatlan” jelző pedig nem tényállítás, hanem az alperes véleménye, értékítélete a felperes cselekményével kapcsolatosan. Kizárólag az alperes, mint károsult jogosult ugyanis megítélni, hogy az okozott kár és annak mértéke mennyiben befolyásolja, vagy lehetetleníti el a szervezet jövőjét. A II. pontban idézett kijelentéssel kapcsolatban ugyancsak arra hivatkozott, hogy az elsősorban véleménynyilvánításnak minősül, és a valóságnak egyébként is megfelel. Az eset összes körülményére figyelemmel azt feltételezte, hogy a felperes vádalkut köthetett a nyomozóhatósággal, azonban ezt nem állította, csupán feltételezte. Hangsúlyozta azt is, hogy a törvényi rendelkezéseknek megfelelően nem az alperes lett volna köteles bizonyítani azt, hogy a felperes vádalkut kötött a Nyomozó Ügyészséggel, hanem a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy ez nem történt meg. Egyébként is az, hogy valaki vádalkut köt a hatósággal, semmiféle negatív értékítélet kiváltására nem alkalmas. A vádalku ugyanis azt jelenti, hogy a felperes segítette a hatóság munkáját, közreműködött abban, hogy feltárja az alperes tagjai által elkövetett bűncselekményt, így annak megkötése olyan körülményre való rámutatás, amely pozitív töltetű a közvélemény előtt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul kötelezte nem vagyoni kártérítés megfizetésére is, egyrészt, mert a felperes személyiségi jogait nem sértette meg, másrészt a felperes bizonyítási kötelezettsége ellenére sem igazolt olyan hátrányt, amely csak nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható. Tévesnek találta az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit is. A pertárgyérték tényleges 2.000.000 forintos összegét figyelembe véve a 400.000 forint nem vagyoni kártérítésben marasztaló rendelkezés mellett is a felperes mindössze 20%-ban lett pernyertes, így nem lett volna mellőzhető elsőfokú perköltségben való marasztalása. Igazolta, hogy az alperes, mint civil szervezet illetékmentes, ezért a le nem rótt kereseti eljárási illeték megfizetésére való kötelezése téves.

A fellebbezés a per főtárgyát érintő részében túlnyomó részében alaptalan, egyebekben részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárásban csatolt okiratok tartalma alapján alábbiakkal egészíti ki:

A felperes 2009. október 27. napján megállapodást kötött az alperessel a szakszervezet tulajdonát képező gépjármű használatáról. A megállapodásban rögzítették, hogy a gépkocsit a főtitkár utasítása alapján adhatja át más tisztségviselőnek, illetéktelen harmadik személy birtokába nem bocsáthatja.

Az alperesi szakszervezet 2009. november 18. napján B.-en küldöttgyűlést tartott, amelyen a felperes bizalmatlansági indítványt kívánt előterjeszteni az alperes főtitkárával szemben, egyben le kívánt mondani országos ügyvivői megbízatásáról. A küldöttgyűlés napját megelőzően a neki átadott, az alperes tulajdonát képező gépkocsival való elszámolás céljából megkérte az alperes két másik tagját, hogy a használatában lévő XXX-111 forgalmi rendszámú Fiat Seicento típusú tehergépkocsit vigyék el az alperes **Sz.-i** székhelyére. A felperes által megbízott személyek a gépkocsival Sz.-ra utaztak, de miután a küldöttgyűlés elhúzódása miatt a felperes nem tudott Sz.-ra menni, még ugyanezen a napon a gépjárművet a felperes lakóhelyére, K.-ra visszavitték. A felperes a 2009. november 18. napján megtartott küldöttgyűlésen november 19-ei hatállyal lemondott, majd 2009. november 20. napján az alperes főtitkárának utasítására a tehergépkocsit az alperes kijelölt tagjának átadta.

A Városi Bíróság a 2010. december 10. napján kelt 14.B./18. számú ítéletével a felperest az ellene sikkasztás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Határozatának indokolása szerint a felek megegyezésével össze nem függő rendelkezés, amelyből a dolgot őrző személynek vagyoni előnye nem származik, és ténylegesen nem éri vagyoni jellegű hátrány a megbízót sem, a megbízó hozzájárulásának hiányában sem tekinthető jogellenes rendelkezésnek, így a sikkasztás büntettének megállapítására nem alkalmas.

A Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2011. május 26. napján kelt 2.Bf./6. számú ítéletével a Városi Bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és a felperes ellen sikkasztás büntette miatt indított büntetőeljárást megszüntette. Hangsúlyozta, hogy a sikkasztásnak nem tényállási eleme a károkozás, a bűncselekmény akkor is megvalósul, ha az elkövető az arra jogosult engedélye nélkül olyan magatartást tanúsít, amely a tulajdonost megillető rendelkezési jog gyakorlását jelenti. Megállapította ugyanakkor, hogy a felperes a cselekményét abban a téves feltevésben hajtotta végre, hogy az a társadalomra nem veszélyes, és ennek feltételezésére alapos oka volt, ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a felperes ellen indított büntetőeljárást megszüntette.

A felperes 2009-2011 években több alkalommal tett feljelentést az alperes főtitkára ellen sikkasztás büntette és más vagyon elleni bűncselekmények alapos gyanúja miatt.

A rágalmozás vétsége miatt a Kerületi Bíróságon 16.B./2009. számon folyamatban volt büntetőeljárásban a felperest vádlottként hallgatták ki, aki a 2012. február 24. napján megtartott tárgyaláson az alábbiakat vallotta:

„A masszázsfotel tekintetében nem lehet számlát becsatolni, e tekintetben szolgálati titkok kötnek. A Nyomozó Ügyészség tudja e tekintetben a bíróság rendelkezésére bocsátani a részleteket. A Nyomozó Ügyészségen megtekinthetők az egyéb okiratok. Ez ügy kapcsán semmilyen információt nem fog tőlem megtudni, majd ha lesz vádemelés, akkor a vádiratból kiderül minden részletesen forintra.”

Az alperes főtitkára 2012. április 5. napján levélben fordult a Nyomozó Ügyészséghez. A levélben foglaltak szerint a felperes a Kerületi Bíróságon 2012. február 24. napján megtartott tárgyaláson olyan kijelentést tett, hogy szoros együttműködésben van a Nyomozó Ügyészséggel, de többet nem mondhat, mivel az szolgálati titkot képez. Erre figyelemmel az alperes főtitkára tájékoztatást kért az ügyészségtől, hogy kötöttek-e a felperessel vádalkut vagy egyéb megállapodást. A Nyomozó Ügyészség a 2012. április 26. napján kelt levelében közölte, hogy nem áll módjában tájékoztatást adni az eljárás során meghatározott személyekkel az eljárási jogszabályok által lehetővé tett megállapodás esetleges megkötéséről, ugyanis ezen adatok megismerésére az alperes főtitkárának, mint az eljárás gyanúsítottjának nincsen joga.

A tényállás fenti kiegészítése ellenére is nagyobb részben egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a jogsértés megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása tekintetében elfoglalt jogi álláspontjával.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 8.§-a folytán alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 75.§-ának (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. Az 1959. évi Ptk. 78.§-ának (1) bekezdés értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jó hírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jó hírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő valótlan tényt állít, híresztel vagy való tény hamis színben tüntet fel.

A jó hírnév sérelmét elsősorban az objektíve valótlan tényállítást jelenti. A valóság azonban meghamisítható való tények közlésével is, ha azokat hamis színben tüntetik fel, például rejtett utalásokkal, a tények megtévesztésre alkalmas csoportosításával, egyes lényeges tényálláselemek elhallgatásával, önkényes félremagyarázást lehetővé tevő fogalmazással, mondatszerkesztéssel. Miután az

ilyen közlés sem felel meg az objektív valóságnak, a való tények hamis színben való feltüntetése is hírnévrontást jelent.

Az I. pontban idézett közlés alapjául a Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2.Bf./6. számú ítélete szolgált. A felperessel szemben sikkasztás büntette miatt indult büntetőeljárásban a másodfokú bíróság az első fokon eljáró Városi Bíróság által megállapított tényállást túlnyomó részben elfogadva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes cselekménye ugyan tényállásszerű (a másodfokú ítéletben írtak szerint bűncselekmény, illetőleg bűncselekménynek látszó cselekmény) és a társadalomra veszélyes, azonban a felperes cselekménye társadalomra veszélyességében tévedett, és e feltevésre alapos oka volt [a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 22.§ d) pont]. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az eljárást a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 332.§-ának (1) bekezdés alapján megszüntette.

Bár a másodfokú ítélet rendelkező része és indokolása között ellentmondás van - a cselekmény társadalomra veszélyességében való tévedés ugyanis a Btk. 22.§-a szerint büntethetőséget kizáró ok, mely esetben nem az eljárás megszüntetésének, hanem a vádlott felmentésének van helye - a határozat nem hagy kétséget abban a tekintetben, hogy a felperest sikkasztás büntetében bűnösnek nem találták, vele szemben semmilyen büntetőjogi szankciót nem alkalmaztak. Az alperes tehát valótlanul állította a sérelmezett írás I. pontjában, hogy a felperes sikkasztott, és e büntett miatt bűnösségét a Megyei Bíróság megállapította. Ugyancsak valótlan tény - és nem az alperes véleménye - a sikkasztás minősítő körülményeinek fennállására hivatkozás, amelyek tekintetében sem az elsőfokú, sem pedig a másodfokú büntetőítélet még csak utalást sem tartalmaz. Azt ugyanakkor a valóságnak megfelelően közli az írás, hogy a felperest méltatlanság miatt kizárták az alperesi szakszervezetből, illetőleg a büntetőeljárást vele szemben megszüntették, ezért e kijelentések tekintetében a jogsértés megállapításának nem volt helye.

A sérelmezett írás II. pontjában a valóságnak megfelelően tartalmazza, hogy a felperessel szemben hozott ítélet jogerőre emelkedése után nyolc nappal, 2011. június 3. napján az alperes főtitkárát őrizetbe vették. A dátum jelentőségének hangsúlyozásával, a vádalku intézményére való utalással, illetve annak kérdésként történő megfogalmazásával, hogy mi indíthatta az ügyészt fellebbezésének módosítására, a sérelmezett írás azt sugallja, hogy a felperessel szembeni büntetőeljárás megszüntetésének indoka az ügyesszeg és a felperes között létrejött megállapodás (vádalku) volt.

Az alperes által vádalkunak nevezett jogintézményt a Be. 175.§-ának (1) bekezdése szabályozza. Eszerint a bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja esetében az ügyész, illetőleg a nyomozóhatóság az ügyész engedélyével a feljelentést elutasíthatja, ha a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy az ügy, illetőleg más büntetőügy felderítéséhez, bizonyításához hozzájárulva olyan mértékben együttműködik, hogy az

együttműködéshez fűződő nemzetbiztonsági vagy bűnüldözési érdek jelentősebb, mint az, amely az állam büntetőjogi igényének érvényesítéséhez fűződik.

A megállapodás megkötésével az ügyész azért mond le az állam büntetőjogi igényének a bűncselekmény elkövetésével alaposan gyanúsítható személlyel szemben történő érvényesítéséről, mert e személy a folyamatban lévő vagy más bűnügy felderítésében a nyomozóhatósággal együttműködik. A megállapodás megkötése tehát semmiképpen sem alkalmas arra, hogy a közvéleményben pozitív értékítéletet váltson ki, mert feltételezi a megállapodásra ajánlkozó személlyel szemben az alapos gyanú fennállását, amelynek következményei alól a hatóságokkal való együttműködés (más személyekkel szemben bizonyíték szolgáltatása, a közvélekedés szerint lényegében árulás, besúgás) révén kíván szabadulni.

Téves az alperesnek az a hivatkozása is, hogy a felperes tartozott bizonyítani a megállapodás (vádalku) hiányát. A Pp.164.§-ának (1) bekezdéséből következően ugyanis az alperest, mint a sérelmezett írás szerzőjét terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes a nyomozóhatósággal megállapodást kötött. Erre vonatkozóan azonban az eljárás során semmiféle bizonyítékot nem szolgáltatott, míg a felperessel szemben indított büntetőeljárás megszüntetésének oka a büntető bíróság határozatai alapján egyértelműen megállapítható volt, a felperes nem követett el bűncselekményt.

Az alperes tehát azt a való tény, miszerint a felperes ellen indított büntetőeljárást megszüntető ítélet jogerőre emelkedése után nyolc nappal az alperes főtitkárát őrizetbe vették abban a hamis színben tüntette fel, hogy a büntetőeljárás megszüntetésének indoka a felperes által megkötött vádalku volt, amely objektíve valótlan, és alkalmas arra, hogy a felperes megítélését hátrányosan befolyásolja.

A III. pontban idézett kijelentések a felperes ellen rágalmozás vétsége miatt indított büntetőüggyel állnak összefüggésben, amelyben az alperes főtitkára magánvádlóként lépett fel. A Kerületi Bíróság a felperest 2012. február 24. napján vádlottként hallgatta ki, amelynek során az alperes főtitkárával szemben sikkasztás és más vagyon elleni bűncselekmények gyanúja miatt a felperes feljelentése alapján indult büntetőeljáráshoz kapcsolódóan a felperes - egyebek mellett - elmondta, hogy egy masszázsfotelről számlát nem tud becsatolni, mert e tekintetben szolgálati titok köti, továbbá utalt arra, hogy minden egyéb számla és információ a Nyomozó Ügyészség rendelkezésére áll. Olyan kijelentést ugyanakkor a felperes nem tett, hogy a Nyomozó Ügyészséggel szoros együttműködésben áll, szolgálati titokra pedig az alperes főtitkárával szemben folyamatban volt büntetőeljárás egyik tételével kapcsolatosan hivatkozott. A sérelmezett írás tehát a III. pontban idézett részében valótlanul tulajdonít a felperesnek olyan kijelentést, hogy a Nyomozó Ügyészséggel szoros együttműködésben áll, amellyel kapcsolatosan szolgálati titok köti.

A való tényeknek ugyanakkor megfelel, hogy az alperes főtitkárának 2012. április 5. napján kelt levélben foglalt, a felperes és a hatóság közötti esetleges megállapodásra vonatkozó kérdésére a Nyomozó Ügyészség megtagadta a választ, arra hivatkozással, hogy az alperes főtitkára az eljárás gyanúsítottjaként a tájékoztatásra nem jogosult. Az alperes azonban azzal, hogy a válaszdás megtagadásáról a sérelmezett írás ugyanazon bekezdésében, a felperes és a nyomozóhatóság közötti szoros együttműködésre és szolgálati titokra utaló, a korábban kifejtettek szerint valótlanul a felperesnek tulajdonított kijelentést tartalmazó mondat után számolt be, a már részletezett való tényeket ugyancsak abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felperes a nyomozóhatósággal megállapodást (vádalkut) kötött, amelyre figyelemmel a vele szemben indított büntetőeljárást megszüntették.

Alaptalannak találta a másodfokú bíróság az alperesnek azt a fellebbezési hivatkozását is, hogy a sérelmezett írás szövegében a felperest csak nevének kezdőbetűivel jelölték, így személye nem volt felismerhető. Az alperes főtitkára, illetőleg a felperes között folyamatban lévő számos, az alperes internetes honlapján folyamatosan közölt bírósági eljárásra figyelemmel a felperes nevének kezdőbetűi alapján is az alperes tagsága körében egyértelműen beazonosítható és felismerhető volt.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem tévedett akkor, amikor a fellebbezés tárgyává tett közlések tekintetében az 1959. évi IV. törvény 84.§-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a felperes jóhírnevének megsértését megállapította. Határozatát a másodfokú bíróság a jogsértés megállapítására vonatkozó részében - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján - mindössze annyiban változtatta meg, hogy az I. pontban idézett, a peradatok szerint való tények tekintetében a jogsértés megállapítását mellőzte, míg egyebekben meghatározta, hogy az alperes a jogsértést ténylegesen milyen módon (valótlan tényállítással, illetőleg a valóság hamis színben való feltüntetésével) követte el.

Az elsőfokú ítélet elégtételadásra vonatkozó rendelkezését [1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének c) pontja] annyiban kellett módosítani, hogy az alperes internetes honlapján a jogerős ítélet rendelkező részének jogsértést megállapító rendelkezéseit köteles közzétenni, míg a jogsértő helyzetet változatlanul az elsőfokú ítélet rendelkező részében idézett kijelentések törlésével köteles megszüntetni [1959. évi IV. törvény 84.§-a (1) bekezdésének d) pontja]. Az alperes által megjelentetett szöveg egysége és az egyes részek tartalmi összefüggése ugyanis a jogsértés megállapításának másodfokú ítéletben írt módjától függetlenül szükségessé teszi valamennyi, az elsőfokú ítéletben idézett kijelentés törlését.

Nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítésben való marasztalást sérelmező alperesi fellebbezést sem. A felperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárás iratai alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperest mi indította az egyébként büntetőjogi felelősségre vonásához nem vezető cselekmény elkövetésére. Ehhez képest az alperes internetes honlapján a

felperesnek sikkasztóként, vagyis a közvélekedés szerint súlyos vagyon elleni bűncselekményt elkövető személyként történő bemutatása, aki a felelősségre vonás elkerülése végett más személy (az alperesi főtitkár) leleplezése és megbüntetése érdekében szorosan együttműködik a büntető hatóságokkal, olyan súlyos hátrány, amely a másodfokú bíróság álláspontja szerint köztudomású tényként is elfogadható [Pp. 163.§-ának (3) bekezdése]. Emellett tanúvallomásokkal is igazolt, hogy a sérelmezett közlés folytán a felperesben, mind személyében, mind pedig a szakszervezeti tisztségviselőként végzett munkájában megrendült a bizalom, ismerősei, barátai közül többen elfordultak tőle. Mindez indokolja az alperesnek nem vagyoni kártérítésben való marasztalását az 1959. évi IV. törvény 84.§-a (1) bekezdés e) pontja folytán alkalmazandó 1959. évi Ptk. 339.§ (1) bekezdése és az 1959. évi 355.§-ának (1) és (4) bekezdése alapján, amelynek az elsőfokú bíróság által megállapított összegével is egyetértett a másodfokú bíróság.

Megalapozottan támadta ugyanakkor az alperes az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezéseit. A felperes keresete a megítélt összeghez viszonyítva nyilvánvalóan eltúlzott volt, ezért a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján pervesztessége arányában kötelezni kellett az alperes elsőfokú eljárásban felmerült, és a 41. sorszám alatti jegyzőkönyvben részletezett kiadások figyelembevételével megállapított költségének megfizetésére. Az alperes csatolta az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§-ának (2) bekezdése szerinti igazolást, ezért a másodfokú bíróság az Itv. 5.§-a (1) bekezdésének d) pontjára, illetve 4.§-ának (1) bekezdésére figyelemmel a kereseti eljárási illetékben való marasztalását mellőzte, míg a felperes által az államnak fizetendő, le nem rótt kereseti eljárási illeték összegét pervesztessége arányában felemelte.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, a felperesnek azonban a másodfokú eljárásban a Pp. 75.§-ának (1)-(3) bekezdése szerint megtérítendő költsége nem merült fel. Az alperes személyes illetékmentes, ezért az Itv. már idézett rendelkezéseire figyelemmel a fellebbezési eljárási illeték megfizetésére nem volt kötelezhető, azt a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2015. szeptember 24.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelével: